

Redacția: pentru oameni și cărți

Director editură: Petru RADU

Redactor de carte: Alina HUCAI

Grafician: Iuliana IORDĂCHESCU

Tehnoredactare: Gheorghită-Vasile NICOLAESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOROMNEA, EMIL

Viața între speranță, destin și dulcea povară a iubirii /

Emil Horomnea; cuvânt-înainte de prof. univ. dr. ing. Ion Bold și
acad. Viorel Barbu. –

Iași: Sedcom Libris, 2018

ISBN: 978-973-670-572-4

I. Bold, Ion (pref.)

II. Barbu, Viorel (pref.)

821.135.1

Copyright © 2018, SEDCOM LIBRIS

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate Editurii SEDCOM LIBRIS, Iași. Reproducerea parțială sau integrală a textelor, prin orice mijloc, precum și a graficii copertei, fără acordul scris al Editurii SEDCOM LIBRIS, este interzisă și reprezintă o încălcare a proprietății intelectuale, fiind pedepsită în conformitate cu legislația în vigoare.

Adresa Editurii SEDCOM LIBRIS:

Șos. Moara de Foc nr. 4, cod 700527, Iași, România

Informații, comenzi și propuneri de editare sau colaborare:

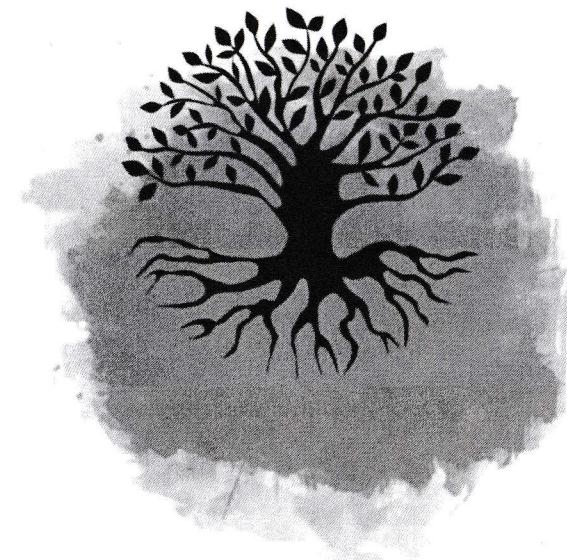
Tel.: +40 232 242 877; +40 232 234 582; +40 742 769 772; Fax: +40 232 233 080

E-mailuri: editurasedcomlibris@yahoo.com, editurasedcomlibris@gmail.com

www.editurasedcomlibris.ro

Emil Horomnea

Viața între speranță, destin și dulcea povară a iubirii

Editura SEDCOM LIBRIS

Iași, 2018

Cuprins

Cuvânt-înainte de Profesor universitar doctor inginer Ion BOLD.....	9
Reflexii pe lentila timpului de Academician Viorel BARBU	13
Un gând pentru un romantic visător	
de Profesor universitar doctor emerit Mihai RISTEA	15
Prolog	17
Despre lumea noastră	23
Vreau să mă bucur de fiecare clipă, de fiecare răsărit de soare...	25
Actori sau spectatori la propriul destin?.....	29
Pe meandrele destinului, în căutarea fericirii prin iubire.....	34
Destinul, întâmplare, fatalitate sau... blestem	44
Un dialog despre... Viața de Apoi	65
Despre tinerețe, iubire și bunătate	75
Despre păcatele și capcanele tinereții	82
Sindromul datornicului, o boală a tineretului de azi?	98
Cu minimă decență despre... „bătrâni dinozauri”	103
Prea multă dragoste și bunăstare... strică uneori	108
Despre școală și virtușile ei	114
Un gând pios și nu numai despre cei plecați	128
Câteva reflecții despre profesie și... momentul retragerii	132
O avere inestimabilă, bunul simț sau buna cuviință.....	140
Despre tupeul ignorantului: „Ne sutor ultra crepidam!”	145
Însemnări din manuscrisele mele	151
Despre părinti și dascăli	153
Copilăria între sublim și suferințe...	170
Între infern, agonie și minune.....	178
Zile de calvar și testamentul tatei: „Să nu uiți nimic!”	181
Flerul iubirii de părinte	198

La drum de noapte cu o umbră înșelătoare	207
Dragoste cu năbadăi	214
Un răspuns înțelept	221
Un moment de taifas cu tatăl meu	223
De ziua tatei...	225
Riscul ascuns al longevității	229
Întâlnire cu un dascăl de neuitat	231
Amintiri despre iubirile tinereții...	234
Glumind puțin, despre o iubire inocentă	241
Idilă între Miss și... un infatuat	243
Remușcări într-o iubire curată	252
Un scurt dialog cu tinerețea	255
Zâmbesc de câte ori îmi amintesc!	258
Ceva despre „vigilența” trecutului	268
O lecție de bunătate și altruism: „Et in Arcadia ego!”	281
De la mâna întinsă la... business-ul înnăscut	286
Un exemplu de perseverență fără egal	288
Un cântec de lebădă al înțeleptului Aristotel	290
O simplă reflecție despre „dacă” și adevăr	293
Să nu uiți niciodată... vorbele lui Dumnezeu	298
De la modestie la infatuare, într-o lume sub zodia schimbării	300
Iubirea între paradoxul sublim și judecata înțeleaptă	304
Un mare savant și soarta marelui război	310
O veste bună... despre noi	314
Diversitate și relativitate în gusturi: „De gustibus non disputandum”	318
Când numeri anii cu zâmbetul pe buze	325
Un gând de suflet către Măria Sa... Cititorul	333
<i>Epilog</i>	357

Despre lumea noastră

Ce poate fi mai nobil și mai demn decât să-ți amintești de înaintași, de viață și de întâmplări pe care soarta ți le-a hărăzit? Așa aduci din nou în preajmă o lume care a fost și nu mai este... O mare bucurie să poți așterne în pagini crâmpeie din trecut. E semn că n-ai trăit degeaba, iar prin povestea ta, ai început să fii nemuritor, păstrând la fel de vie emoția zilei de ieri care dădea să-apună.

Cu aproape două mii de ani în urma, Plinius cel Bătrân lansa sintagma *Nulla dies sine linea*³. Convins de înțelepciunea cugetării sale, doresc ca gândurile mele să ajungă acolo unde e firesc, și anume la tine, iubite Cititor! În carte, undeva, ți-am spus ce cred despre cuvânt și despre scris. A scrie este un verb fundamental al existenței noastre. În mintea mea, el are două înțelesuri. A scrie pentru tine înseamnă să-ți ocupi timpul. A scrie pentru alții înseamnă să te implici și în destinul altora. Dar pentru asta trebuie lăsat în libertatea lui „cuvântul înaripat”, în graiul lui Homer, venit curat din suflet. Numai astfel putem să dăruim și să primim iubire, căldură și compasiune.

Filosofia sanscrită ne învață să fim buni, chiar dacă soarta este mai vitregă cu noi.

³ În traducere, din limba latină: „Nicio zi fără o linie, fără un rând scris”.

„Soarele răsare roșu,
Și tot roșu el apune.
Omul bun, și-n vremuri rele,
E tot bun ca-n vremuri bune.”

Ceva îmi spune că Lumea de Dincolo va fi a celor care, în efemera existență de aici, au fost în stare să împlinească porunca marilor idealuri. Să fie buni și răbdători, să ierte pentru a fi iertați și să iubească împotriva firii și pe dușmanii lor. Iar mai presus de toate, să fie sinceri și loiali, chiar dacă, în jurul lor, „minciuna stă cu regele la masă”. Nu-i simplu, nici ușor! Puterea s-o găsim la Cel de Sus, care a fost și va rămâne, de-a pururi, ultima speranță!

Vreau să mă bucur de fiecare clipă,
de fiecare răsărit de soare...

După atâtea primăveri și toamne ce au trecut năvalnic peste mine, îmi vine greu să înțeleg cum zboără timpul. Parcă mai ieri, acum vreo șapte ani, scriam primele pagini din această carte. La fel de visător și de romantic, vorbeam într-un prolog – mesaj de suflet despre un har divin, din care apar „nemuritorii”. Privesc cu detașare la tot ce mă înconjoară sau „mâine” mă așteaptă... E singura soluție înțeleaptă. Accept că timpul le vindecă pe toate și își urmează cursa nebunească. Îmi număr anii. Când socotesc ce mi-au furat din viață, nu-i urăsc. Mințindu-mă pe mine, încerc să mă răzbun pe ei! Nu recunosc că sunt bătrân! Le spun că sunt doar Tânăr... de mai multă vreme. Așa-mi explic de ce am aflat, adeseori, răspunsuri la întrebări pe care niciodată nu le-am pus. Îți amintesc doar câteva din ele.

Suntem cu toții efemeri și simpli musafiri pe această lume, iar Cel de Sus ne poate spune oricând că „vizita” s-a terminat. Cu fiecare clipă de trecut, apusul este mai aproape, iar viitorul nostru se surtează... Oricine am fi, oriunde am fi ajuns și-un munte de mărire și putere de-am fi strâns, e scris în legea firii de-a pururi să se întâmpile așa. Un mare împărat al lumii de odinioară, pe nume Alexandru Macedon, rostea în pragul morții, la numai 32 de ani: *În viață am fost totul și-abia acum îmi dau seama că totul înseamnă... nimic.* Dar dincolo de orice lamentare, iubite Cititor, se merită să mulțumim din nou pentru o sansă. *Și astăzi am mai prinș un răsărit de soare.* De cel de mâine e însă prea devreme să vorbim... Deși nu te cunosc, îmi ești prieten.

Verdictul tău îmi dă impulsul să-ți vorbesc și, deopotrivă, speranța că m-ascultă. Pe undeva, eu cred că împărtășim afinități comune și idealuri ce nu se pot negocia.

Acum și aici, m-am hotărât să-ți fac o confidență. *Nu vreau să mă despărte de tine și nici de liniștea sau bucuria de a-ți scrie!* O zi fără un rând nu pot concepe. Ar însemna un vid și un nonsens în viața mea atât de plină și de tumultuoasă. Când nu voi mai putea gândi și asterne slova în rânduiala cuvenită, mă voi ruga la Cel de Sus să mă retragă și apoi să mă așeze, acolo unde... doar Judecata Lui va hotărî.

Regrete zis „eterne”, sau tânguieli, dureri sfâșietoare în urma mea? Nu pot să cred aşa ceva! Când firul vieții noastre se întrerupe, lăsăm o umbră de tristețe și durere asupra celor vii, apropiati. Dar ea, ca orice umbră efemeră, apare și dispără. Câtă oameni dragi n-au dispărut într-un neant de veșnică uitare? Sunt pomeniți *post-mortem* mai mult spre fala celor ce vorbesc multimi... Nu acuz pe nimeni pentru asta!

Cu harul său divin, inegalabil, ne-o spune în versuri măiestrite un geniu al poeziei în catrene, Omar Khayyam personul (1048 – 1131). Să-l ascultăm la nesfârșit...

„Ivirea mea n-aduse nici un adaos lumii,
iar moartea n-o să-i schimbe rotundul și splendoarea
și nimeni nu-i să-mi spună ascunsul tâlc al vietii.
Ce sens avu venirea, ce sens avu plecarea?”

Nu mă îndoiesc că, uneori, asemenea dilemă, mai mult sau mai puțin, ne bântuie pe fiecare dintre noi. Ar fi păcat să nu invoc acum un „pisc” al poeziei românești, George Coșbuc, la fel de adânc și de profund. Dintr-o baladă cultă, *Moartea lui Fulger* (1893), doresc să-ți amintesc numai trei strofe. Copil fiind, o recitam pe la serbări școlare, în timp ce un personaj discret, învățătoarea mea, în spatele cortinei, arareori intervenea. Îmi amintesc și acum, avea chiar 40 de strofe...

Viața între speranță, destin și dulcea povară a iubirii

„Dar mâine va mai fi pământ?
Mai fi-vor toate câte sunt?
Când n-ai de-acum să mai privești
Pe cel frumos, cum însuți ești,
De dragul cui să mai trăiești,
Tu, soare sfânt?

Ce urmă lasă șoimii-n zbor?
Ce urmă peștii-n apa lor?
Să fii cât muntei de voinic,
Oricât un pumn să fii de mic,
Cărarea mea și-a tuturor
E tot nimic!

Nu cerceta aceste legi,
Căci ești nebun când le-ntelegi!
Din codru rupi o rămură,
Ce-i pasă codrului de ea!
Ce-i pasă unei lumi întregi
De moartea mea!”

Ce mari au fost înaintașii! Ce minte sclipoare Dumnezeu le-a hărăzit...

Aș vrea să închei ca întotdeauna, cu zâmbetul pe buze! De aceea îți propun să părăsim aceste triste meditații, dar pline de adevăr despre tandemul viață – moarte. Îți dau încă o veste bună! La vârsta mea, cu tâmpilele albite, eternul timp a devenit ceva mai dănic. Azi nu mă mai grăbesc deloc!

*Festina lente!*⁴ îmi este noul stil de viață. De-aș vrea să fac altfel, nu se mai poate, iar pasul mi-i atent și cumpătat. Am vreme pentru toate! Promit să nu te uit, să-ți scriu mereu ce văd, ce cred și de ce nu, mai mult din adevărul meu. Pe toate le-am orânduit în pagini scrise cu migală și înțelepciunea *timpului trăit...* Cu el am adunat noian de gânduri într-un alt volum, *Reflectii despre viață*. Dar tot acolo vei găsi și-un ultim strigăt de revoltă prin întrebarea crucială *Quo vadis România?* Ce fericit aş fi să o citeşti și să rosteşti cândva: *nu-mi pare rău că m-am oprit din drumul meu!* Din inimă îți mulțumesc că ai deschis această carte și îți doresc din suflet tot binele din lume.

Actori sau spectatori la propriul destin?

Tărăim pe această lume sub semnul unui *destin* de nimeni cunoscut. Îl acceptăm ca pe un dat și-apoi, pe drumurile lui, jucăm un dublu rol, *actori și spectatori*.

Shakespeare spunea cândva că „viața este o scenă”. Ce minte luminată a avut! *Actori* suntem atunci când încercăm să modelăm propria soartă prin muncă, renunțări și sacrificii. Obișnuința de a pretinde după ce, mai întâi, am dat și dramul de *noroc* (*vai, ce mult contează!*), ne aduce, de obicei, o stare de satisfacție și împlinire. În astfel de împrejurări, destinul poate fi considerat și opera noastră.

Dar, aproape de dramul de noroc, este corect să mai reținem un detaiu. *Ne naștem și călătorim pe necunoscutele cărări ale vieții cu șanse inegale*. Sunt unii mai norocoși ca alții. Atunci când își fixeză un țel, nu întâlnesc opreliști, iar calea spre succes le este garantată. Ne-am învățat a spune *Ce oameni fericiti!* În sinea mea, am mari rezerve! Să ne amintim de cei ce-au câștigat sume immense la *Loto*, *SuperBingo*, prin jocul de hazard al sorții. Câți oare s-au bucurat din plin de acest moment? Foarte puțini! M-am întrebat atunci de ce? Nu-i vina lor! Poate greșesc, dar unii dintre ei nu știu ce înseamnă să luptă și să transpiri, să aștepți sau chiar să suferi, plătind din greu orice izbândă... Crezând că tot ce au li se cuvine, cuvântul *mulțumesc* este străin, nulau în lexiconul lor, deși ar trebui să știe o vorbă înțeleaptă, venită din străbuni: „*Nemulțumitorului i se ia darul!*”.

Într-un *remember* autentic, „bilanț” adevărat, mă întorc adeseori la tot ce soarta mi-a dat sau mi-a luat. Adun și scad, împart și înmulțesc și,

⁴ În traducere, din limba latină: „Grăbește-te încet!”.